

Pohlednice
Z PAŘÍŽE

Jedno rozhodnutí
může změnit celý život

ALEX BROWNOVÁ

Píše se rok 1917, Evropou zmítá první světová válka a mladá zdravotní sestra Beatrice Crawfordová opouští bezpečí svého domova ve Velké Británii, aby se mohla na francouzských bojištích starat o zraněné vojáky. Ani o desítky let později, když Francie podlehne nacistické okupaci a Paříž přikryje temný stín, Beatrice nedokáže jen nečinně čekat na záchranu. Komu však v tomhle novém, nebezpečném světě může věřit?

V roce 2019 do Paříže přijíždí Annie Lovellová, jež bez rozmýšlení skočila po možnosti navštívit byt, který ve městě zdědila její londýnská sousedka. Vedle příjemného vytržení z každodenního stereotypu tam na ni čeká i překvapení, které možná změni celý její život – podaří se jí totiž objevit Beatriciny skryté deníky.

Uchváčena strhujícím vyprávěním i nádhrou Města světél skládá dohromady mozaiku dávných událostí, jež Beatrice uvedla do chodu... a které ještě stále čekají na své završení.

„Mistrovské dílo.“

–Melanie Blake,
autorka románu *Mrchy*

„Strhující příběh, který si zamilujete.“

– Jill Mansell,
autorka knih *Ty a já, navždy*
a *Tohle může všechno změnit*

Alex Brownová

POHLEDNICE Z PAŘÍŽE

Přeložila Jitka Jiterská

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

A Postcard from Paris © Alexandra Brown 2020

Published by HarperCollinsPublishers Ltd., London

Translation © Jitka Jiterská, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-634-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-633-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-226-4 (print)

Pro Caroline, Tracey a Rachel
za jejich neutuchající podporu a za to,
že jsou mi těmi nejlepšími přítelkyněmi,
jaké bych si mohla přát.
Jsem vskutku vděčná, že jsem vás našla.

„Přátelství mezi ženami,
jak vám každá žena může potvrdit,
se skládá z tisíců drobných laskavostí –
které si navzájem neustále oplácíte.“

Michelle Obamová

1

Tindledale, anglický venkov, 1916

Beatrice Crawfordová prahla po dobrodružství. Toužila zbavit se škatulky mladé dámy z venkova a najít smysl života, změnit svět k lepšímu. Stát se významnou ženou, jakou byla lady Dorothy Fieldsová, unikátní dáma se zářivě rudými vlasy, která dříve toho večera rozpálila slabě osvětlený vesnický sál svým naprosto strhujícím proslovem. Beatrice soustředěně naslouchala, jak lady Dorothy vypráví o ošetrovatelské praxi u detašované jednotky dobrovolníků neboli DJD, kde konala svou vlasteneckou povinnost a pečovala o statečné vojáky bojující v první světové válce za krále a vlast daleko na bitevních polích.

Beatrice si zapnula knoflíčky bavlněné noční košile, posadila se k toaletnímu stolku, rozčesala si ebenově černé kadeře a pak, když si je sponkou ze želvoviny stáhla z obličeje, si na tváře a krk nanesla krém a prsty jej rozetřela až dolů ke klíčovému kostem. V hlavě si přehrávala události toho

výjimečného večera a s údivem vzpomínala na atmosféru v sále. Bylo to úžasné vzrušující. V publiku bok po boku usedlo plno mladých žen jejího věku, včetně sufražetek s malými brožemi v barvách trikolory připíchnutými na klopách. Všechny společně toužily přispět k protiválečnému úsilí, ne jen přežít svůj tíživý život plný nekonečných, jednotvárných zaměstnání, mezi které se řadily lehké domácí práce nebo vyšívání podle předlohy v tichém salonku. Její mladší přítelkyně, Queenie, neteř hospodyně, která už přiložila ruku k dílu prací v továrně na střelivo v nedalekém městečku Market Briar, proslov lady Dorothy málem propásla. Dorazila se zpožděním a byla trochu rozrušená, z vlněného baretu a rukavic nenápadně setřásla vrstvičku jemných kapek deště a vděčně zašeptala „Děkuji, Trixie“, načež sklouzla na židli, kterou pro ni Beatrice držela na konci řady. Vrhla na ni významný pohled a Beatrice jí v odpověď stiskla ruku. Obě pochopily a tajně se ze svého malého aktu vzdoru zaradovaly. Beatricina nevlastní matka, Iris, totiž Queenie zakázala, aby její nevlastní dceru oslovovala „Trixie“. Považovala to jméno za „nevhodné a docela obyčejné“! Ale Beatrice se líbilo být Trixie, cítila se plná života, veselá a svobodná, a tak v tom obě přítelkyně pokračovaly, kdykoli byla Iris z doslechu.

Beatrice a Queenie se nečekaně spřátelily před pěti lety, když Iris trvala na tom, že tehdy třináctiletá Beatrice „musí dokonale ovládat minimálně dva jazyky, má-li z ní být dokonalá debutantka se

šancí najít si vhodného manžela“. Teprve osmiletá Queenie byla dívka známá bystrostí a učenlivostí. Měla kaštanově hnědé kudrnaté vlasy a uličnický pohled v zářivě zelených očích. Každý den ji přivázeli z vesnice, aby se učila francouzštině a němčině, a Beatrice tak měla s kým procvičovat své konverzační dovednosti. Avšak co se týče Beatricina písemného projevu, ten byl v obou jazycích beznadějný, nedokázala si jej osvojit. Její nevlastní matka sice pocházela z Francie, nicméně byla až příliš zaměstnaná rušným společenským životem – který ji mimochodem často přiváděl na okázalé večírky až do Londýna, Paříže, Monte Carla a mnohem dál –, než aby svůj čas promrhala výukou. Obzvlášť když Beatrice, jak Iris říkala, „v mládí neoplývala dostatečným talentem na jazyky“. Iris rovněž zastávala názor, že opakováním látky by s ní jen ztrácela čas a že by Beatrice spíš měla vyvinout snahu zlepšit své vědomosti při společné výuce s nevzdělanou a mnohem mladší dívkou z vesnice, která látku jistě pochytlí daleko rychleji než ona. „Tak to abys nezhálela!“

A tak jazykově vybavené Beatrice, za což vděčila tvrdošíjné matce a švýcarské vychovatelce Paulette, v cestě za jejím snem pomáhat vojákům v přední linii ve Francii stálo už jen absolvování deseti přednášek a lekcí první pomoci. Ne že by jazyková vybavenost byla povinná, ale Beatrice nabyla dojmu, že by jí to mohlo poskytnout určitou výhodu. Lady Dorothy navíc říkala, že pomoc nebudou potřebovat jen anglicky mluvící vojáci.

Byli mezi nimi i Francouzi, pár Němců a další váleční zajatci. Samozřejmě že musí získat i nějakou praxi v první pomoci. Snad v nějaké nemocnici v Londýně, navrhovala lady Dorothy a doporučila jim, aby se šly do nějaké představit a ukázat, že se nebojí práce. Dobrovolníky prý vítají s otevřenou náručí.

Beatrice si přitáhla kolena k hrudi a nohy v trepkách položila na okraj sametově polstrované židle. Pevně si objala nohy a v nitru si hýčkala ten pocit příležitosti. Teď už viděla cestu vpřed. Jako by někdo hluboko v ní rozsvítil světlo a zažehl mrazivý pocit naděje, který byla sotva schopná vstřebat. Ne že by pochmurná bitevní pole ve Francii představovala důvod k jásotu. To jistě ne. Bylo v tom mnohem víc. A Beatrice s tím musela něco udělat. Noviny byly plné seznamů. Jmenných seznamů vojáků, kteří padli v zákopech. Stránka za stránkou, samí muži, někteří z nich ještě chlupci. Jmen bylo na tisíce hned první den války v roce 1914 a od té doby to nebralo konce. Otcové. Synové. Bratřenci. Strýčkové. Synovci. Její drahý bratr, Edward, který narukoval na začátku války, se v žádném seznamu naštěstí zatím neobjevil. Ale jak dlouho ještě? Beatrice nepřetržitě pronásledovala zlá předtucha, kterou nedokázala setrást. Přestože poprvé v životě měla pocit, že konečně dostala příležitost, že našla smysl života.

Otec bude pochopitelně protestovat. Byl by raději, kdyby se provdala za Clementa Forsytha, toho ohavného syna londýnského bankéře. Ale

jak by mohla, když její srdce patřilo jinému? Tajné lásce. Bobby pracoval ve stájích, kydal hnůj a staral se o koně, takže by pro ni nikdy nebyl vhodnou partií, alespoň z pohledu jejího otce. Beatrice málem puklo srdce, když zjistila, že Bobby odchází bojovat za vlast. Od té doby neuplynula chvíle, kdy by na něj nemyslela a nesnažila se ochránit jeho krásné tělo imaginárním štítem, aby se jednou mohl vrátit do jejího náručí. Jedinou útěchou jí bylo, že Bobby a Edward bojovali ve stejné jednotce PALS. Byl tam s nimi i starší bratr Queenie, Stanley, a další muži z vesnice. Vzájemné přátelství jim pomáhalo udržet si v rámci možností dobrou náladu. Beatrice opatrovala Bobbyho fotografii, kterou schovávala ve svém deníku plném bezbřehých vyznání lásky.

Jenže místo Bobbyho tu byl teď Clement. Pronásledoval Beatrice od chvíle, kdy ji jako sedmnáctiletou poprvé spatřil v nádherných bílých saténových šatech s krajkovým lemem, které jí Iris poslala z Paříže speciálně na ples královny Charlotty, vrcholnou událost debutantské sezony. Od té doby byl neodbytný, navštěvoval ji doma bez ohlášení a vždycky se po jejím boku objevoval na společenských událostech – královské dostihy v Ascotu, veslařská Regatta, korunovační galavečer krále Jiřího, nemluvě o dalších plesech na rozličných majestátních sídlech a zámcích, na které ji dotáhla despotická macecha. A běda, když se některý debutant opovážil na Beatrice jen pohlédnout. Clement byl v tu chvíli nesnesitelný. Vrhla kolem

sebe varovně pohrdavé pohledy a významně pokládal svou ruku kolem jejích ramen. Veškerým řečem o manželství bylo naštěstí prozatím utrum, 2. března začala branná povinnost a Clement se neochotně zhostil své úlohy v armádě.

Nevlastní matka by proti jejímu odchodu do Francie protestovala snad ještě víc. Její touhu stát se dobrovolnicí by nazvala pouhou absurdní představou, které by měla být okamžitě učiněna přítrž, tím si byla Beatrice jistá.

„Není vhodné, aby mladá dáma tvého postavení nastoupila do tak podřadné práce. Vytírat podlahy a měnit špinavé ložní prádlo? A co chudák tvůj otec? Uvalit na jeho bedra takovou hanbu za vlastní krev, to je neodpustitelné. A jestli se nechceš vzdát svých vrtošivých nápadů a dál hodláš zavrhnout naprosto příhodnou žádost o ruku, pak se obávám, že jednoho dne už budeš příliš stará a zarputilá na to, aby si tě nějaký gentleman vzal za manželku. Zbytek života strávíš jako stará panna!“ vyprskla Iris pobouřeně před několika měsíci u večeře, když se Beatrice poprvé zmínila o možnosti jít pomáhat do polní nemocnice Červeného kříže na faře Stanway na okraji vesnice. Beatrice si ten večer uchovala v živé paměti. Když později dorazila do svého pokoje, zapsala si zraňující macešina slova do deníku, který zamykala v psacím stolku z ořechového dřeva. Kdysi patřil její milované matce a teď byl její. Stará panna! Beatrice to slovo dokonce několikrát podtrhla a pak dlouze přemítala nad tím, že zůstat pannou

by vlastně nemuselo být zas až takové prokletí. Zvlášť když nemohla být s Bobbym a jedinou další možností bylo vstoupit nedobrovolně do manželství s Clementem Forsythem.

Jenže Beatrice bylo pouhých osmnáct let. A mladá dáma mohla být přijata na ošetrovatelské místo v zahraničí, pokud jí bylo třiadvacet, jak to říkala lady Dorothy. Beatrice příští měsíc oslaví devatenáct, avšak byla odhodlaná najít způsob, jak pravidlo věku obejít. Klidně se udělá starší, pokud to bude nutné. Lhaní sice nebylo její parketa, ale jestliže nebude zbytí, udělá to. Ostatní dívky v sále si o tom povídaly s jistou nonšalancí. Bylo přece nevhodné, aby se dámy někdo vyptával na věk. Šlo jen o malý detail, který bylo radno přehlédnout. Pro dobro země. Už nemohla ztrácet čas. Už se pevně rozhodla. Měla před sebou celý život a byl až příliš cenný na to, aby ho promarnila v příhodném, avšak neláskyplném manželství. Uvažovala o svém milostném životě. A lásce. Skutečné lásce, jakou chovala ona k Bobbymu, nebo její matka k otci předtím, než její život skončil.

Beatrice byly teprve čtyři, když se to stalo. Edwardovi bylo sedm a tou dobou pobýval v internátní škole. Matka zemřela při porodu další dceři, která také nepřežila. Od té doby se Beatrice cítila příšerně osamělá. Dlouhé hodiny trávila zíráním z okna pokoje na zvlněná, sluncem zalitá pole a na dřevěný vodní mlýn v dáli, který z řeky v pravidelných intervalech, neustále dokola, nabíral vodu. Jeho melodický rytmus byl balzám

pro truchlící mladou duši. Jednou zahlédla duhu a přemýšlela, jestli je nad tím třpytivým obloukem petrolejově zbarvených pruhů nebe, jestli tam může jít a znovu se shledat se svojí milovanou matkou.

Tak strašně jí chyběla. Pekly spolu a kreslily. Beatrice společně trávený čas zbožňovala. Vyráběly parfémy, lisovaly květiny, procházely se po polích, sbíraly luční kvítí a připravovaly z něj vonné lektvary. Ta nejveselejší kvítka slisovaly, aby uschla, a pak je lepily do alb. Beatrice ta alba stále měla, ale po matčině smrti se do nich nedokázala ani podívat.

Jak čas běžel, vzpomínka na matku, rozzářenou a nadšenou, vonící po sladkých růžích, vždy s úsměvem na tváři a s polibkem pro svého vroucně milujícího manžela, postupně bledla. Beatrice dospěla a dokázala si najít vlastní zábavu, která jí přinášela radost. Ponořila se do psaní deníčků a čtení knih. Její oblíbenou byly *Malé ženy*. Beatrice ze sester Marchových čerpala energii, byly tak průbojné a plné života. Oblíbila si jejich veselost a zvědavost spojenou s *joie de vivre*, o které jí Paulette vyprávěla na hodinách francouzštiny, když byla malá.

Kam se to všechno podělo? Beatrice věděla, že dobrých mužů je nedostatek, i kvůli té strašlivé válce; ne že by toužila po jiném, když její skutečnou láskou byl Bobby, ale taky se znala dost dobře na to, aby věděla, že se zblázní, pokud tuhle příležitost k útěku nevyužije. Kdyby měla zůstat starou

pannou do konce života, tak ať, ale aspoň bude mít svůj osud ve vlastních rukách. Neměla na vybranou. Jako utrápená ženuška nějakého nabubřelého bankéře by se v tak bezvýznamném životě unudila k smrti. Kdyby měla den za dnem trávit jen vyšíváním, nestačily by jí ani všechny předlohy, ani občasné klavírní recitály a psaní dopisů, aby tu rutinu narušila. Potřebovala víc. Mnohem víc. A taky toho měla na oplátku hodně co nabídnout.

Měla jasno. Přidá se k DJD. Nejdřív se přihlásí jako dobrovolnice do nemocnice u fary, pak postoupí do londýnské nemocnice, zatímco bude absolvovat výcvik, a nakonec si odjede rozšířit obzory do Francie, kde bude stlát postele, převazovat rány a koupat zraněné vojáky. A bude to dělat se ctí. Oblékne modrou uniformu se sněhobílou zástěrou a plátěnou čepicí připíchnutou v týlu spínacím špendlíkem a bude si připadat velmi užitečná, protože její práce bude stát za to úsilí a bude nesmírně důležitá. Kývla hlavou, jako by tím chtěla zdůraznit to největší rozhodnutí, které kdy v životě učinila.

Lady Dorothy upoutala Beatricinu pozornost svými fotografiemi v uniformě. Na jedné z nich měla na sobě zelené kalhoty zastrčené do vysokých kožených bot, jak to nosívali muži. Na další řídila sanitku a z otevřeného okýnka rozverně mávala na fotografa. V ten okamžik si Beatrice uvědomila, že by hrozně chtěla zažít totéž. Řídit už uměla, jezdila v otcově autě po dvoře kolem

domu. Sidney, jejich hajný, jí ukázal, jak na to, a velmi záhy to s volantem a pedály uměla na jedničku. A tak bylo rozhodnuto – z Beatrice se přece jen stane významná žena, která změní svět k lepšímu... Jakmile otce a Iris získá na svou stranu, až jim představí svůj úžasný únikový plán.

Londýn, Anglie, 2019

Annie Lovellová na chvíli zavřela oči a potlačila povzdech. Její dvaadvacetiletá dcera Phoebe jí právě dávala přednášku přes FaceTime.

„Mami, proč jsi nepočkala? Pomohla bych ti ty krabice zabalit a vynést nahoru na půdu. Stačilo říct... vážně mi to nedělá žádný problém.“

Následovalo ticho.

„Mami! Posloucháš mě?“ vyštěkla Phoebe, čímž Annie polekala, až málem ze sklenice v ruce vylila značnou dávku svého rosé. „Jsi v pořádku? Vypadáš rozrušeně. Nebouchla ses při tom pádu do hlavy?“

„Ne, zlato. Opravdu mi nic není,“ ujistila ji Annie a v tu chvíli litovala, že se o pádu ze žebříku vůbec zmínila.

„A proč piješ? V tuhle dobu! Je teprve šest. Není dobře lít do sebe tolik alkoholu každý večer. Dnes ráno při běhání jsem poslouchala jeden podcast, diskutovali tam o rizicích pravidelného

popíjení ve všední dny. Jak lidé ve středním věku, převážně ženy, do sebe večer vyklopí klidně celou flašku a pak si ani neuvědomí, že pro ně alkohol začíná být problém –“

„Drahoušku! Já s alkoholem žádný problém nemám,“ skočila jí Annie do řeči, když se Phoebe odmlčela, aby se nadechla, „a navíc nejsem ve středním věku. Je mi teprve devětačtyřicet. Lidi se dneska běžně dožívají stovky, takže mi ještě zbývá asi rok, než budu technicky vzato ve středním věku a ty si o mě budeš moct dělat starosti. Tedy, ne že by sis je někdy musela dělat,“ dodala mírně, zastrčila si pramen blondatých vlasů za ucho a nenápadně, mimo kameru, si usrkla vína. Pak sklenku odložila na konferenční stůl a opatrně naklonila notebook tak, aby kamera nezabírala krabici s alkoholem, kterou jí poslala nejlepší kamarádka Beth.

„Na posilněnou, zlato. Natáhni se a ulev svým ubohým nožkám,“ instruovala ji Beth, když jí Annie zavolala, aby poděkovala za luxusní balíček. Skrývala se v něm krabice vína, božsky vonící svíčka, krabička oblíbených čokoládových lanýžů, hromada časopisů o interiérovém designu a dárková kartička Netflixu. To vše zabalené do růžového hedvábného papíru uvnitř malého proutěného košíku s koženými řemínky.

Milá a pozorná Beth! Byla jí neustále oporou, hlavně v těch náročných obdobích. A že jich bylo. Už od chvíle, kdy Annie opustil exmanžel Mark a navždy jí tak zlomil srdce. To byly děti ještě malé.

Když necelý rok poté, co ukončila univerzitu, Annie zjistila, že je těhotná s Phoebe, nebylo pro ni vůbec jednoduché vzdát se kariéry a snů o cestování a místo toho se provdat. Po svatbě se soustředila na péči o rodinu a domov, zatímco Mark dál pokračoval ve svém – ostatně jako vždycky. Budoval kariéru, scházel se s kamarády a o víkendech jezdil hrát golf. Ale vždycky se vrátil domů, milující a pozorný. Až do toho dne, kdy se nevrátil! Dva dny ignoroval její telefonáty a zprávy, dokud nezačala v čirém zoufalství obvolávat místní nemocnice a nakonec i jeho rodiče. Z Marka se vyklubal pěkný zbabělec. Poslal jí e-mail s vysvětlením, že ještě není připravený se usadit a že se nastěhoval k mladší ženě, se kterou se seznámil v práci. Trvalo mu týden, než si promluvili z očí do očí a on jí vysvětlil, že Carly nemá děti, miluje cestování a ráda chodí na festivaly. Je nezávislá. Stejně jako byla Annie, než ho potkala. To ho přimělo si uvědomit, že prostě není stavěný pro rodinný život.

Byla to právě Beth, kdo Annie pomohl přežít ty trýznivé roky, které následovaly. Stala se z ní svobodná matka se zničenými sny, což zásadně podrylo její sebevědomí. Následovalo období několika vlačných vztahů. Pak si jednoho dne v levém podpaží nahmatala hrozivě vypadající bulku. Po biopsii se naštěstí ukázala být docela neškodná. Annie by se ale určitě sesypala, kdyby neměla Beth, která ji k sobě přivinula v jednom ze svých pověstných medvědích objetí. Ale i Beth se mohla

o Annie vždycky opřít, třeba když zemřel její báječný, dobrosrdečný tatínek. Doprovázela ji i na různé koncerty a konkurzy, kterými v posledních letech, v průběhu budování pěvecké kariéry, procházela. Proto velmi těžce nesla, když Beth odjela do Austrálie.

Věděla, že své nejlepší kamarádce nemůže tu jedinečnou příležitost dvanáctiměsíčního angažmá sopranistky v opeře v Sydney vymlouvat – Beth o tom snila už od dětství –, ale už teď jí hrozně chyběla. Telefonování a textování prostě nebylo ono. Kvůli časovému posunu se navíc zdálo, že nikdy neměly dost času, aby probraly všechny drby nebo se od srdce zasmály společnému vtipu či veselé vzpomínce. Jako to v posledních čtyřiceti letech dělávaly skoro každý den. Posledně, když Beth volala Annie přes FaceTime, bylo připojení tak pomalé a slabé, že Beth hovor po několika vteřinách ukončila. Annie se pak cítila úplně prázdná. Kromě postarší Joanie, která bydlela vedle, byla Beth její jediná blízká přítelkyně. Navíc i kmotra Phoebe.

Seznámily se už na základní škole. Beth byla jako její sestra. Dělaly spolu všechno – přespávaly u sebe, chodily se bavit na koncerty a večírky –, a nakonec spolu na univerzitě sdílely malý byt v Edinburghu. A tak Annie nikdy neměla potřebu stýkat se s někým jiným, s kolegy z práce kupříkladu. Aby byla upřímná, drinky po práci a večírky v kanceláři nebyly její styl. Po rozchodu s Markem se uzavřela do sebe, zůstávala doma a stýkala se

jenom s Beth. Jenže Beth byla už tři měsíce pryč a Annie se cítila velmi osamělá. Přistihla se, že se opět stahuje do toho starého známého úkrytu pohodlí domova – šití, vyšívání, pletení, vyrábění dekorací –, přesně jako když ji opustil Mark. Cítila se tak v bezpečí. Když zůstala doma, aspoň věděla, na čem je. Chození ven, stýkání se s lidmi, randění a všechno to kolem s sebou neslo riziko, že jí někdo znovu ublíží.

„Nedělám si *starosti*, mami... i když, samozřejmě že si dělám starosti, ale spíš jsem velmi znepokojená,“ pronesla Phoebe a Annie se myšlenkami vrátila zpět k videohovoru a obrazovce laptopu. „Co sis proboha myslela, když jsi lezla po tom žebříku s rukama plnýma věcí?“ dodala dcera a svraštila čelo.

„Uklízela jsem své dekorační pomůcky – katalogy s tapetami a vzorníky barev a podobné věci,“ vysvětlovala Annie. Co se týkalo propriet interiérového designu, nikdy jich neměla dost. Phoebe na ní záleželo, dělala si starosti, možná až příliš, ale taky na ní byla citově závislá a měla potřebu ji pořád hlídat. Ta tendence v posledních letech narůstala. Začalo to zhruba rok po tom, co Mark odešel a místo slíbených každotýdenních návštěv se ukázal jednou za čtrnáct dní. Nakonec chodil jen jednou za měsíc. Někdy nepřišel vůbec. Phoebe čekala za oknem a vyhlížela tatínka, který se na poslední chvíli omluvil. Často proto, že se Carly necítila dobře nebo ho z nějakého nejasného důvodu potřebovala a on si vybral cestu nejmenšího

odporu a udělal, co mu řekla. A to ve Phoebe vyvolalo pocit nejistoty. Koneckonců ztráta rodiče tohle u dětí způsobuje. Mark sice neumřel, jenže se ani nijak neobtěžoval být součástí Phoebeina života. A zanedlouho, alespoň se to tak zdálo, byl opět ženatý a měl dvě další děti. Dvojčata! A jeho návštěvy Phoebe dočista ustaly, přestože ho Annie přesvědčovala, aby se s ní snažil více sblížit. Při pár příležitostech ho dokonce úpěnlivě prosila, i když věděla, že by neměla. Lámalo jí srdce, když viděla, jak se její dítě cítí odstrčené. Občas si připadala naprosto bezmocná. Sama se stále ještě snažila vyrovnat se ztrátou života, o kterém předpokládala, že s Markem povedou. Byl láskou jejího života. Alespoň si to myslela, když za něj byla provdaná.

„To jsem si mohla myslet, že to mělo něco společného s tím tvým hobby,“ vzdychla Phoebe a zavrtěla hlavou, jako když frustrovaná matka domlouvá nemotornému dítěti. „Uvědomuješ si, že jsi mohla spadnout ze schodů, když se ten žebřík převrátil? Mohla sis dokonce zlomit vaz! Vlastně je zázrak, že ses nezabila, nebo hůř, neskončila ochrnutá a nekomunikovala teď jen mrkáním.“ Annie potlačila úsměv. Ne že by představa ochrnutí byla zábavná, ale Phoebe vypadala tak konsternovaně. To u ní ostatně v takových situacích bývalo běžné a kvůli své neustálé podrážděnosti vlastně působila tak nějak komicky. „Představ si to! Není snad nic horšího než být uvězněná ve vlastním, života zbaveném těle. Nehledě na to, že

pády ze schodů jsou nejčastější nehody v domácnosti. Statistiky ukazují, že –“

„No, vidíš, drahoušku,“ skočila jí Annie do řeči s úmyslem utnout její přednášku. „Spousta lidí musí šplhat po žebříku na půdu každý den. Opravdu to není nic neobvyklého,“ zdůraznila. Dceru milovala celým srdcem, ale Phoebe dokázala být občas puntičkářská a dramatická. A Annie už se beztak cítila jako blázen, že se jí povedlo spadnout ze žebříku. Špatně odhadla vzdálenost mezi poklopem na půdu a vypínačem v podkroví. Když se snažila rozsvítit, bezděčně natáhla levou nohu, zakymácela se, upustila katalogy s tapetami a vzorníky barev a pevně popadla žebřík ve snaze se zachránit. Jenže žebřík se převrhl a stáhl ji s sebou k zemi. Seběhlo se to tak rychle. Bezprostředně po pádu se cítila v pořádku. Vstala a pomalu sešla dolů, kde si dala povzbuzující šálek čaje a pár kostiček čokolády. Teprve druhý den ráno se probudila s nateklou, bolavou nohou. Vyrazila na místní chirurgii na rentgen, kde zjistili, že jedna z těch malých metatarzálních kůstek je zlomená. Doporučili jí dát si nohu nahoru a přikládat studené obklady, aby otok ustoupil. Vážně to nebylo tak hrozné. Rozhodně to nebyla taková katastrofa, jakou z toho dělala Phoebe.

Nicméně Annie byla ráda, že se na půdu vyškrabala. Udělala si tam trochu pořádek a naražila na krabici s výstřižkovým albem z dětství, kam si vlepovala pohlednice z celého světa. Takže když se dostatečně uklidnila čokoládou, užila si další

úžasnou půlhodinu prohlížením vlastní pohlednicové sbírky a všech těch exotických míst, která její příbuzní a kamarádi navštívili a poslali jí odtamtud pohlednici. Vždycky snila o cestování, ale jako samoživitelka si takový koníček nemohla dovolit.

Mrkla na hodiny nad krbem a zjistila, že za chvíli začne soutěžní pořad o interiérovém designu; její oblíbený televizní program. Tento týden bylo navíc semifinále, na které se hrozně těšila, takže ho nechtěla propásnout.

„Voláš kvůli něčemu konkrétnímu, drahoušku? Nebo sis chtěla jen popovídat?“ zeptala se dcery a připravovala se hovor co nejrychleji a co nejzdvůřileji ukončit.

„Ano, mami, volám, protože se tě chci zeptat na něco důležitého. Už o tom nějakou dobu přemýšlím, zvláště co jsi loni v zimě měla ten ošklivý zápal plic, který tě trápil dlouhé týdny.“

„Hm, ano,“ odpověděla Annie pomalu, zatímco přemítala, kam tím dcera směřuje.

„No, a...“ Phoebe se odmlčela a uhnula pohledem, jako by hledala ta správná slova, „taky jsem to probírala s Johnnym.“

„Ach, jak se má?“ zajímala se Annie. Vždycky si ráda vyslechla novinky o svém druhém dítěti. Johnny byl o dva roky mladší než Phoebe, právě nastoupil do třetího ročníku na univerzitě a naposledy měla příležitost si s ním pořádně popovídat, když za ní přijel před třemi měsíci na Vánoce. A až na občasné zprávy k narozeninám nebo ke Dni matek

se jí ozýval opravdu jen velmi vzácně. A bylo to tak v pořádku. Annie mu nechtěla upírat nezávislost, i když jí hrozně chyběl. Nikdy by ho ale nepřemlouvala nebo nenutila cítit se provinile, jen aby ji přijel domů navštívit. S největší pravděpodobností si teď užíval nejlepší léta života s novými přáteli, cestoval po neznámých místech a hrabal se v hlíně, samozřejmě v rámci své geologické praxe.

„No, má se dobře. Je zaneprázdněný, i když nejspíš celou noc tráví hraním Fortnite, jí u toho zbytky pizzy z předešlého dne a zírá na kupu balvanů jako ostatní šprti,“ prohlásila Phoebe lhostejně. „Každopádně souhlasí s tím, abys přijela sem a bydlela se mnou!“

„Bydlela s tebou! Proč?“ napřímila se Annie.

„Abych se o tebe mohla postarat, samozřejmě. Jen dokud se ti ta zlomená noha nezahojí. A pak bychom ti snad mohli najít nějakou garsonku tady poblíž. Tak bych za tebou párkrát za den mohla zaskočit a zkontrolovat tě. Dává to dokonalý smysl, mami. Teď, když je teta Beth pryč a ty jsi zůstala sama. Já vím, že jsi blázen do interiérového designu, ale už nejsi nejmladší a vážně bys neměla lézt po žebřících, tapetovat a zkoušet nové nátěry. A dům se třemi ložnicemi taky nepotřebuješ. Mohla bys ho prodat a koupit si garsonku nebo byt se zahrádkou... něco, kde nebudou žádné schody. Nebo půda, ze které bys mohla spadnout! Mysli na budoucnost. Nemovitosti tady jsou mnohem levnější, takže by ti zbyla pěkná sumička pro případ nouze. Na důchod –“

„Důchod!“ zasmála se hlasitě Annie. „Neblázní. Do toho mám ještě daleko. Ještě dvě dekády. A mám práci. Tady, v Londýně. Zabralo by mi několik hodin denně, než bych sem z Yorkshire dojela.“

„Jo, já vím, ale vždyť je to jen nudná kancelářská práce. A nesnášíš ji. Vždycky jsi to říkala. Mami, jsi workoholik. A to není zdravé. Takže je na čase zkusit něco jiného. A navíc, spousta lidí odchází do důchodu kolem padesátky, takže už máš nárok. Pomysli na ten úrok, který by ti ty peníze mohly vynést. A kdo by chtěl celý život pracovat v kanceláři?“

„Ale je to moje práce! Těžce jsem na ni dřela,“ oponovala Annie a vzpomínala na dlouhé noci strávené biflováním, když byli Phoebe a Johnny malí, jen aby získala potřebnou kvalifikaci a mohla pracovat jako účetní finančního oddělení jedné velké advokátní kanceláře v Londýně. Tuhle práci si neplánovala; chtěla být designérkou interiérů a tvrdě kvůli tomu na univerzitě studovala, chtěla získat červený diplom. Jenže hned po studiích nebylo možné rozjet udržitelnou kariéru, navíc s dětmi na krku a Markem neustále pryč, takže nakonec snahu o založení vlastní designérské firmy vzdala. O několik let později, jako samoživitelka se dvěma dětmi školního věku, vystřídala řadu zaměstnání na částečný úvazek, kam docházela, když byly děti ve škole. Po nocích, když spaly, studovala. Mark jim nikdy dostatečně finančně nepřispíval, a když se pak Annie koneč-

ně podařilo najít si plný úvazek u právnické firmy v centru Londýna, život byl najednou jednodušší. Nemusela si dělat starosti, že všichni tři skončí na ulici. I když byla po většinu té doby naprosto vyčerpaná.

„Vím, že jsi kvůli ní tvrdě pracovala, mami. Vždycky jsi byla taková,“ souhlasila Phoebe opatrně, „takže jen o důvod víc teď trochu zvolnit. V dnešní době nemusíš být workoholik. Vždyť už nesplácíš hypotéku. Děda ti nechal peníze, aby ses mohla vyplatit –“

„Zlato, prosím tě, nechci jít do důchodu v padesáti. Ano, moje práce bývá občas nudná... a není to ani v tom, že bych ti nechtěla být na blízku, ale...“ nechala slova vyznít do ztracena, zatímco se snažila přijít na to, co tím Phoebe ve skutečnosti chtěla říct. Že je na čase to zabalit? Že nemá žádný vlastní život, a tak by se měla důstojně stáhnout a stát se jen stínem té ženy, kterou kdysi bývala? Alespoň tak jí to v tu chvíli přišlo.

„No, tak o tom aspoň popřemýšlej,“ trvala na svém Phoebe. „Na prostém životě je krásné, že se můžeš jednoduše sbalit a odjet. Stejně tam nemáš co dělat, když je teta Beth pryč. A nemáš ani přítele nebo zvířata, o které by ses musela starat.“

Následovalo dlouhé, zlověstné ticho.

Skutečně si její dcera myslela, že není schopná se o sebe postarat? Že je její život prostý? Že už ji nic nečeká? *Mohla bych za tebou zaskočit, podívat se na tebe!* Annie se cítila dotčena. A trochu rozpačita. „Zaskočit na kontrolu“ chodívali přátelé a ro-

dina k opravdu starým lidem. Osmdesátníkům, devadesátníkům, kteří měli problémy s hybností nebo s raným stadiem demence. Lidem, jako byla Joanie odvedle, s hlavou plnou bílých kadeří a sbírkou ručně pletených svetrů na knoflíky. Ne že by snad Joanie trpěla demencí, vůbec ne, byla velmi bystrá a plná života. Annie s ní ráda trávila čas, hrály žolíky a jen tak klábosily. Ale od té doby, co Joanie loni na Vánoce uklouzla na ledu a zlomila si kyčel, měla potíže vyjít schody. Musela tak jídelnu přeměnit v ložnici a pobývat hlavně v přízemí. Annie byla na druhou stranu naprosto vitální ještě stále čtyřicátnice, i když jí levou nohu právě teď zdobila dlaha. Ale moc dlouho ji mít nebude. Příští týden jde na chirurgii na kontrolu a pak už ji nic nezastaví. Vyhlídla si nádherné sandály na klínku, které si koupí za odměnu, až jí sundají tu ohavnou věc.

„Můžeš dát výpověď!“ nedala se Phoebe. „Nebo co kdybys mi vypomáhala ve fitku? Samozřejmě jen kdyby ses chtěla nějak zaměstnat. Hodila by se mi recepční na částečný úvazek, která by vyřizovala telefonáty, zatímco budu předcvičovat nebo se věnovat soukromým klientům. Ale není to nezbytně nutné. Mohla by ses přihlásit do nějakého spolku, třeba dámského. Na městě se musí určitě scházet nějaká rada, za zkoušku to stojí. Nebo co se přihlásit na nějaký kurz na místní vysoké škole? Určitě by tě z jejich nabídky něco zaujalo. Třeba čalounictví nebo šití závěsů. Dostala by ses mezi lidi a poznala nové přátele. Budou se ti

hodit, až budeš opravdu v důchodu. Zůstala bys aktivní, a to je klíč ke zdravému stáří. Jakmile to vzdáš a nebudeš celý den dělat nic jiného, než vysedávat a koukat na televizi, zblbneš.“ Zdálo se, že Phoebe má pro Annie příštích minimálně dvacet let dobře naplánovaných. „Můžu za tebou zajet hned a vyzvednout tě, co říkáš?“

„Phoebe,“ začala Annie a nenápadně si odkašlala, natáhla se pro televizní ovladač a pozastavila začátek pořadu o interiérovém designu. Najednou se cítila trochu vyvedená z míry. Poslední dobou totiž koukala na televizi docela často; ta dárková karta Netflixu od Beth byla vážně geniální nápad. Už se nedokázala tak soustředit jako kdysi; komplikovaný projekt s názvem pletení měla problém vůbec začít. Nemluvě o té složce, na které dnes měla pracovat, na tu se vykašlala úplně. Ale počkat! Zhluboka se nadechla a vydechla, aby si utřídila myšlenky. Nebyla stará. Ano, byla unavená a vyčerpaná a stýskalo se jí po nejlepší přítelkyni. Navíc si už léta v práci nevzala volno. V posledních několika měsících toho měli hodně; každý rok stejný příběh, těsně po vánočních svátcích se žádosti o rozvod jen hrnuly, a tak ani neměla šanci si dovolenou nahlásit. Ve skutečnosti si ani nepamatovala, kdy byla naposledy pryč. A jestli k sobě měla být v tu chvíli upřímná, Phoebe měla nakonec asi pravdu... stal se z ní workoholik.

„Phoebe, je od tebe milé, že se o mě chceš postarat, ale opravdu to není třeba. A navíc máš spoustu práce ve fitku. A já brzy odjíždím do Paříže –“

„Do Paříže?!“ Phoebe nasadila kamenný výraz. „Co tím sakra myslíš? Mami, ty nemůžeš jet do Paříže,“ vybafla nevěřicně.

„Samozřejmě že můžu. Vlastně se na to těším,“ zatrylovala Annie. Vzpomněla si, jak se v ní mísilo nadšení s očekáváním, když jí sousedka Joanie požádala, zda by byla tak „laskavá a jela se podívat místo mě? Nesnáším létání a cestování ve vlaku, který projíždí pod mořskou hladinou, to vážně není nic pro mě. Ne s mou kyčlí. Nechci ani pomyslet na to, co by se mohlo stát, kdyby se vlak uprostřed tunelu porouchal. Nikdy bych se odamtud nedostala, pokud by nás evakuovali pěšky. A snad nevadí, že ti to říkám, drahá, ale krátká dovolená by ti prospěla. Posledních pár týdnů jsi nějak pobledlá“. A Annie nebyla z těch, kdo by někomu něco rozmlouval.

Před několika týdny navštívila Joanie, zrovna si dávaly ranní kávu a kousek piškotového dortu, když na dveře zaklepal pošťák s doporučeným dopisem. Joanie si ho nejprve pečlivě přečetla a pak zavolala do právnické firmy v Londýně, od které zásilku obdržela. Zjistila, že zdělila byt v Paříži! Do dědictví také spadal zabeđený a zchátralý starý obchůdek neboli *boutique*, jak tomu říkají Francouzi, který se nacházel přímo pod garsonkou. Ale ať už byl jeho stav jakýkoli, teď patřil Joanie. A mohla si s ním dělat, co uznala za vhodné.

Annie se bála, aby Joanie nepodědila jen velké finanční břemeno, kterého se chtěl nějaký exekutor jednoduše zbavit. Ale po ověření identity

a podepsání několika papírů se Joanie stala právoplatnou majitelkou malého bytu v kamenném domě z osmnáctého století na vydlážděné, slepé ulici na Place de la Bastille, přístupné skrz obrovský klenutý průchod. Joanie si přála, aby tam její sousedka a dobrá přítelkyně Annie vyrazila a vše si pečlivě prohlédla. Nabídla se, že jí zaplatí cestu a hotel, ale Annie věděla, že musí vystoupit z komfortní zóny a vrátit do svého života jiskru, takže byla víc než ochotná si cestu financovat sama. Vyrazí na prázdniny. Přes Airbnb si zamluvila ubytování u anglicky mluvící hostitelky Marguerite. Odtud bude moci docházet do bytu a informovat Joanie o svých zjištěních, než se nakonec vydá poznávat všechny ty úžasné krásy Paříže.

„Těšíš se? Co tím myslíš, mami?“ zeptala se znovu Phoebe a naklonila se blíž, takže Annie dobře viděla její svrstělé čelo a znepokojený výraz. „A co že se najednou tak červenáš a celá záříš?“ Ticho. „Tak počkat! Neříkej mi, že do té Paříže jedeš s nějakým chlapem! Tak proto? Potkala jsi nějakého muže, mami? Proč jsi nic neřekla?“ Phoebe se na okamžik rozzářily oči, ale pak hned dodala: „Hlavně mi prosím tě neříkej, že ses s ním seznámila na internetu. Víš, že tyhle seznamky jsou plné podvodníků. Vymýšlí si, aby upoutali tvou pozornost. Jde jim jen o peníze. Jestli se cítíš osaměle, můžu ti vytvořit hezký profil s pěknou fotkou a vším, co k tomu patří. Mohla bych ti s hledáním toho pravého pomoci. Nebo ještě lépe, přestěhuj se sem a můžu tě seznámit s některými z těch, co chodí do

fitka. Geoff! Ano, Geoff je velmi milý! Rozvedený, je mu něco přes padesát, takže je o něco starší než ty. Ale udržuje se v kondici a na svůj věk nevypadá špatně. Miluje vaření, rybaření a rád luští křížovky. To je vzrušující! Mami, zažila bys skvělou romantiku a měla partnera, se kterým by ses mohla scházet a podnikat zábavné věci jako... chodit do kina nebo do pěkné restaurace, na odpolední čaj na zahrádce –“

„Phoebe! Přestaň s tím! Prosím. Zlato, není v tom žádný muž. Žádného nehledám. Dokud nepřijde ten pravý...“ A to Geoff rozhodně není, pomyslela si Annie v duchu. Vysedávání a luštění křížovek ji nijak nelákalo. A rybaření už vůbec ne. A popíjení čaje na zahrádce bylo něco, na co se těšila, až bude skutečně v důchodu. Tedy asi tak za dvacet let. Vaření by jí ale mohlo přijít vhod. Do téhle činnosti se Annie zrovna nehrnula, raději propíchla celofánové víčko a počkala, dokud nezapípá mikrovlnka. To spíš zašla vyzkoušet pěknou restauraci či kavárnu, když se naskytla příležitost. „Do Paříže jedu sama.“

„Tak pojedu s tebou. Jestli opravdu stojíš o to poznat Paříž. Ale sama jet nemůžeš.“ Annie si všimla, že Phoebe teď vypadá skutečně znepokojeně.

„Budu v pořádku. Prosím tě, pokus se nedělat si starosti, zlato. Jedu jen na čtrnáct dní a můžu ti pravidelně volat,“ ujišťovala ji Annie a snažila se znít nad věcí. V duchu ji ale přepadaly pochybnosti, zda ty dva týdny strávené daleko od pohodlí domova byl skutečně dobrý nápad.

„Dva týdny! A co když se ti něco stane?“

„Jsem si jistá, že nestane. A pošlu ti pohled. Pohlednici z Paříže, líbilo by se ti to? Pamatuješ, když jsi byla malá –“

„Ne, mami. To už je dávno. Už nesbírám pohlednice. Dnes už nikdo pohlednice neposílá.“ Annie si byla jistá, že Phoebe ta představa trochu polekala. Najednou se cítila jako blázen, zaspala dobu. Možná se až příliš uzavřela do sebe, a to všechno jen kvůli svému „prostému životu“!

„Dokonce i teta Beth to ví – poslala mi mailem nádherné video ze všech těch památek, které v Austrálii navštívila. Jen abych se mohla taky podívat! Není to skvělé?“

„Páni!“ pronesla Annie ohromeně, měla z Phoebe radost. Zlobila se ale na sebe, najednou se totiž cítila odstrčená. Jí Beth žádné video neposlala. „To je skvělé,“ souhlasila, „taky bych ho ráda viděla...“

„Ach, no, jasně, přepošlu ti ho,“ prohodila Phoebe nenuceně. Zřejmě si neuvědomovala, že se Annie cítí jako páté kolo u vozu. Zhluboka se nadechla a vydechla. Bylo směšné žárlit; už jí nebylo dvanáct a nebyla na školním hřišti. Přesto... stýskalo se jí po nejlepší kamarádce.

„Tak proč vlastně odjíždíš do Paříže?“

„Abych se podívala na Joanin byt a prohlédla si Paříž. Vždycky jsem chtěla cestovat a teď mám příležitost.“ Annie jí pověděla vše o Joanině dědictví a snažila se při tom znít mnohem sebejistěji, než jak se ve skutečnosti ohledně cestování na vlastní

pěst cítila. Phoebe zírala na obrazovku s vážným výrazem ve tváři a snažila se to všechno pochopit.

„Zní to tak tajuplně,“ usoudila nakonec Phoebe. „A proč tam Joanie nejede sama?“

„Však víš, už není nejmladší a špatně chodí. Navíc nemá v úmyslu v tom bytě v Paříži žít, plánuje něco docela jiného.“

„A to nemá nějakého příbuzného, který by tam mohl zajet?“ přimhouřila Phoebe oči, jako by Annie byla u výslechu. „Připadá mi divné posílat tam sousedku.“

„Ne. Nikdo jiný tu není. Nemá žádné děti ani příbuzné a všichni její přátelé už jsou taky postarší. Já to pro ni udělám ráda; věří mi a koneckonců jsme přítelkyně. Chci jí pomoci. Od toho přátelé přece jsou, ne?“

„Hm, vždycky tě tak trochu využívala. Pamatuješ, jak upadla a ty jsi u ní trávila každou noc a se vším jí pomáhala?“

„A dělala jsem to ráda,“ oponovala Annie a pomyslela si, jak dokáže být její dcera občas krutá. Joanie byla pro Annie jako dar z nebes, když byli Phoebe a Johnny ještě malí. Byla ochotná je na poslední chvíli pohlídat a nikdy za to nic nechtěla. Vždycky dokázala Annie vyhovět, když si občas večer vyšla nebo trávila dlouhé večery v práci. Takže odjet do Paříže a prohlédnout si byt bylo to nejmenší, co pro ni mohla udělat. Sotva by se to dalo nazvat přítěží; ve skutečnosti se těšila a byla za tu příležitost vděčná. Bavilo ji prohlížet si nemovitosti, často trávila nedělní odpoledne doma

u kamen, procházela nabídky realitních kanceláří a hledala svoji vysněnou „chaloupku“.

„A co ta osoba, která jí ten byt přenechala? Beatrice Archambeauová, nebo jak jsi to říkala?“

„Ano, přesně tak,“ přitakala Annie.

„Kdo to vlastně je? Určitě musela mít nějakou rodinu a podle toho, co říkáš, Joanie o té ženské vůbec nic neví. Co když je to jen nějaký dobře vymyšlený podvod, aby Joanie zaplatila za rekonstrukci bytu, který jí pak seberou?“

„Není to podvod, Phoebe,“ rázně odvětila Annie. „Ten londýnský právník všechno pečlivě prozkoumal. Dokumenty a klíče od bytu si mám vyzvednout u advokáta monsieur Aumonta. On je vykonavatel závěti v Paříži a má na starosti Beatricinu poslední vůli. Příští týden s Joanie poobědvám, takže budeme mít dost času všechno probrat, než odjedu. Možná se o tom bytě dozvím něco víc. A ten advokát bude o Beatrice Archambeauové nepochybně taky něco vědět.“

„Hm,“ pokývala Phoebe hlavou a dodala: „Ale co tvoje noha? Nevím, jestli můžeš letět, když ji máš zlomenou.“ Annie si byla jistá, že na dceřině tváři zahlédla náznak vítězoslavného úsměvu. Upřímně ji to docela rozladilo. Proč se Phoebe nemůže těšit s ní? Chápala, že se občas cítila nejistá, když vyrůstala bez otce, ale Annie měla pocit, že pro děti udělala všechno, co bylo v jejích silách, aby jim usnadnila život – domlouvala a platila drahá terapeutická sezení a dávala jim spoustu lásky a pozornosti, jen aby jim vynahradi-

la chybějícího rodiče. Když byly ještě malé, Phoebe si na úkor Johnnyho nárokovala vždycky víc času. Annie ji musela doprovázet na četné lekce roztleskávání a vozit na soutěže. Phoebe byla roztleskáváním posedlá. Jako malá sledovala reality show o extrémně sportovně založených dívkách a chlapcích z americké střední školy. Od té doby všichni tři trávili téměř každý víkend cestováním po Anglii, jen aby Phoebe mohla závodit a přidat si další trofej do své už tak impozantní sbírky, která nakonec našla místo ve vitríně na recepci jejího fitka. Ale teď už byla dospělá a měla krásný domov a přítele, který ji zbožňoval. Vedla vlastní úspěšný podnik a rušný společenský život. Měla by být šťastná. Annie ale měla dojem, že Phoebe neustále hledá důvody, proč to nejde.

„Pojedu vlakem,“ konstatovala Annie a tajně si usrkla vína. Cítila se při té malé lsti směšně, ale nechtěla dceru popudit ještě víc.

„Mami, co to do tebe vjelo? Příště mi řekneš, že se vydáš na cestu tím vlakem, tím *Orient Expressem*, jako bys byla paní Marplová z jednoho z těch filmů podle Agathy Christie.“

„Ale to je skvělý nápad. To bych klidně mohla!“ Annie si nemohla pomoci a při představě cesty za dobrodružstvím se rozzářila ještě víc. Ano, byla nervózní, že pojede do Paříže sama – nikdy ncestovala sama; vlastně skoro nikdy nic nedělala sama. Její život se točil kolem dětí a pak, když vyletěly z hnízda, se zdržovala hlavně doma a v práci. Zvláště když odjela Beth. Ale jak lépe by moh-